

HOLLANDSE MEESTERS IN ZAND VERVAT OP DE VELUWE

ANK HERSTEL

Voor de tiende keer zijn de hekken van het Veluws Zandsculpturenfestival in Garderen geopend. Tot en met 27 oktober 2018 kan het publiek genieten van de zandsculpturen die dit jaar het thema 'Hollandse Meesters' hebben meegekregen. Bekende schilderijen, prenten en tekeningen zijn door de carvers vertaald naar indrukwekkende zandcreaties. Rembrandt van Rijn, Johannes Vermeer, Jan Steen en Frans Hals hebben vast nooit vermoed dat hun kunstwerken nog eens in zand uitgevoerd zouden worden.

We kunnen de Nachtwacht rustig 's werelds meest beroemde schilderij noemen. De carvers hebben het meesterwerk tot de grootste nachtwacht ter wereld omgetoverd, maar liefst 5 meter breed en 5 ½ meter hoog. De hele maand april is nog te zien hoe ze bezig zijn om het werk te vervolmaken.

Behalve de vele zandsculpturen hangen ongeveer 40 meesterwerken van Hollandse Meesters uit de 17^e eeuw in een expositieruimte, nageschilderd door kunstenaar Jacob Tuijn uit Emmen. Wie het originele werk niet kan betalen, kan bij hem informeren wat een handgeschilderde replica kost.



Tuijn deed maar liefst vijf jaar over de voltooiing van de Nachtwacht, in de originele maatvoering van 4,37 bij 3,63 meter. Niet alleen te zien in het Rijksmuseum, maar nu ook in Garderen. [V](#)

Gegevens over openingstijden, entree en openbaar vervoer kunt u vinden via www.zandsculpturen.nl

PENSIEF

SPREEK UW TAAL

MvB

Talen zijn net personages, met uiteenlopende rollen en karakters. Taalkundig journalist Gaston Dorre ervaart dat zo, dat schrijft hij in zijn blog. Dat ligt ongetwijfeld niet zozeer aan die talen zelf, zegt hij, maar heeft veel meer te maken met zijn persoonlijke ervaringen met elk van hen.

Engels vindt hij een grappige en slimme collega, al heeft die het wel wat erg met zichzelf getroffen. Duits daarentegen, is zijn mattie, en Spaans een aardige, gewaardeerde buur. Nederlands is zijn geliefde, Limburgs zijn moeder. Frans en hij zien elkaar amper staan, hoewel ze elkaar wel kennen. Alle anderen zijn buurtgenoten of volslagen vreemden. Hij schrijft dat hij knikt als hij ze tegenkomt, maar ze eigenlijk nooit spreekt.

Is dit enigszins herkenbaar? Ik vond deze gedachtengang erg leuk en ben samen met Gaston nieuwsgierig naar ervaringen van anderen. Zijn talen voor u ook personages? Maar dan andere? Of misschien ervaart u talen als stukken gereedschap (zagen, hamers,

weet ik veel), of associeert u ze met kleuren. Trouwens, het is zelfs interessant als u geen idee hebt waar Gaston over bazelt.

Ik heb erover nagedacht en ben tot de conclusie gekomen dat ik het met de zelfingenomenheid van Engels wel eens kan zijn. Het komt misschien door de aard van het volk, of doordat het wereldwijd gesproken wordt, maar toch. Het Frans is voor mij door haar vloeiende klanken een elegante danseres. Spaans een galopperend paard en - sorry Italianen - Italiaans heeft iets 'maffiozisch (een woord uit mijn privé-taal)'. Arabieren grommen en in mijn Westerse oren hebben de Aziatische talen iets hysterisch. Dat drukt er meteen een etiket op, gillende en krijsende vrouwen. De Russen zijn voor mij zoals ze spreken, onbegrijpelijk donker en bokkig.

Is ooit iemand gepromoveerd op het verband tussen volksaard en hoe een taal klinkt? Hoogstwaarschijnlijk niet, kan dat ook niet, voor eenieder klinkt tenslotte de taal van een ander weer anders. Ook interessant. [V](#)